

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виносить: в Австро-
на цій рік 24 К
за пів року 12 К
на четверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадницї ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових поальмів М. Шашкевича.

Тридержавний Союз а тридержавне порозуміння на Середземнім морі.

(*) Окрім виводів гр. Берхольда в делегаціях займає в сій хвилі уми політичних кругів а особливо також французьке дневникарство засвідчило французької флоту на Середземнім морі.

Але у французькому дневникарстві змінилося лише настрій в тій справі. Коли спершу се дневникарство вельми тішилося французькою верховладою на Середземнім морі, можна тепер помічувати значне розчаровання. Пересувні французькі флоти на Середземнім морі не потребують Австро-Угорщини зовсім клопотатися. Треба собі для того пригадати, як то париське дневникарство колибрався поміж протестом населенців Брету (становища французької флоти) а Середземноморською політикою. До зажурення населенців Брету відзначалося дневникарство париське: „Чого ви так побиваєтеся за тими шести старими скринями; та ж они не мали ніякої вартості для оборони побережя“, а знов з оглядом на Середземноморську політику писали єдні дневники: „Яке значне скріплення сил для нашої флоти: шість добрих кружліків!“ Отже треба затягнути собі тих шести старих скринь, а тоді зближимося доволі до дійсності.

Радість з огляду на Середземноморську політику, як показується, робила неоднакове враження. Щоби злагодити невдоволення в Австро-Угорщині, Італії і Англії, поневірія ся не давно в дневнику „Matin“ і в „Petit Parisien“ дві вельми чесні передовіці: „Нема мови про те, щоби одній з заприязнених держав поручити оборону Калстанського проливу і Атлантичного побережя, так само як нема мови о тім, щоби Франції поручувано виключну роль, виконувати свою владу на Середземнім морі. Франція бажає тільки того самого, що Австро-Угорщина, Англія, Італія і Німеччина, мати засидену флоту на океані, котрої могла б ужити також деяниде.“

„Petit Parisien“ написав знов на адресу Австро-Угорщини Італії ось що: „Засидене нашої флоту на Середземнім морі викликало в Римі і у Відні велике роздратовання, котрого годі собі пояснити. Частина віденського і італійського дневникарства вважає ся заряджене погрозою. Се річ зрозуміла, що тридержавний союз і тридержавне порозуміння пописуються ся своїми воєнними силами. Як Франція й Італія мимо добрих(?) взамін удержануть на своїх границях війска, так само і засидено флоту на Середземнім морі без ніяких не-приязніх намірів. Се зовсім природно, що Англія для обезпеки своєї верховлади на Північному морі стягнула там свою флоту, та що Франція свою флоту умістила в Тульїні й Бізерті. Нічого отже не змінило ся і не було підстави роздратовувати ся у Відні і в Римі“.

Сі французькі розумовання такі прозорі, що не потріба їх пояснювати. Французькі сиренині голоси не приманять до себе Середземноморських держав тридержавного союза. Англія не мала би нічого проти того, коли французька флота відтягнула одну частину тридержавного союзу в хвилі, коли Англія ціла була занята обороною свого побережя, і зашахувала німецьку флоту, однак Англія не хоче чути сего, щоби цілому съвітови голосено, що она звікає ся спрavednіo i в е р х о в л а д и м о r с k o i , уступаючи з Середземного моря. Коли перед трема місяцями в англійськім і французькім дневникарстві

піднесено крик про переміну тридержавного порозуміння в справедливий союз, то привід до сего дало Середземноморське питання. Побоювалися ся тоді, що в мирових переговорах Німеччина виеднає собі на однім Італії з цим обсадженім острові вугляні пристань. В Парижі і в Ліоні здавалося, що східна частина Середземного моря загрожена тридержавним Союзом, коли Англія забрала свою флоту з Мальти. Ся обставина є о много більше болюча для Англії як для Франції. Дорога до Єгипту та Індії все ще є підваліною англійської політики. Тоді то писала „Morning-Post“: „Англія повинна або утворити окрему флоту середземно-морську, або повинна заключити з Францією союз, котрій би установив дороги і середники, якими би Англії обезпечено верховладу на Середземнім морі.“

Франція домагала ся нової військової організації в Англії. А що в Англії не можна було завести з партійно-політичних причин загальнюючої служби військової, виїхав Поанкарde до Петербурга, щоби найти обезпеку в Росії. Чи ся обезпека там удала ся, чи ні, не будемо сего обговорювати, бо поки що нема мови тепер про значне російської флоти.

Франція на всякий спосіб була приневолена з огляду на мароканські труднощі, побудувати міст між Африкою і Європою. А сим мостом є засидене французької флоти на Середземнім морі. Із сего примусового положення намагає ся Поанкарde виснувати для себе користі, звертаючи бачність на Середземноморську політику. Тим способом однак не зробив великої прислуги ані Англії ані Італії, а тим менше придбав Франції користі. І тим можна собі пояснити розчароване споводжене цілою сею соравою.

Вистава домашнього промислу в Коломиї під протекторатом Іх ц. і к. Високости Архієпископа Карла Франца Йосифа і Архієпископа Зити продовжена до 6. жовтня 1912.

Причинок до історії лемківських православно-релігійних сект.

(Лист з Ясла до Редакції).

Позвольте, що розкажу Вам, — чому як раз ось тут у нас на Лемківщині повстають саме тепер релігійно-православні секти, чому розширювалися таї розширюються ся і далі царєславні ідеї, хто був і є головною моральною виновником, таї вкінці позволять, що згадую бодай дещо про „гонення“ тутешніх „добрісті руских руских“ діячів задля тих самих ідей. — Я би і не робив того, бо яко Лемко з роду — я — консерватист — нехай буде як бувало. Але що вже і мені, значить ся Лемкови, за богато того баламутства, тої неправди, тої злочинної і каригідної агітації — вкінці, що вже і мені за багато, що часто-густо я привеволений бути съвідком диких і огидних подій, яких розписані і адичілі російські чорносотені оширихи хулігани безкарно допускають ся на безборонних Українцях.

Нехай суспільність наша і міродатні чинники довідаються про все, чому як раз оно на Лемківщині так є. Не менше ходить мені і о се, щоби і г. Бобринському — сему чваньковатому російському панкові, тому „заштатнікові“ Лемківщини бодай в дечім ясніші

стало. Може ще де в Галичині найде такий забутий куток, як Лемківщина, та нехай і там сипне рублями поміж ренегатів і явиців, щоби мали за що „гуляти“, таї щоби успішніше помагали ему дальше тягнути той нещасний народ до російських тюрем.

Однак щоби цілу тую річ представити ясно, треба перейти найперше коротенько цілу історію Лемківщини, бо суспільність таки нічо, або дуже мало знала і знає про сей кути нашої землі. Лемки зіпхнені Мадярами і Поляками в гори, дебри, в найнеприступніші вертепи — іноді приневолені були живити ся виключно грибами, ягодами а навіть корінцями таї кропивкою. Сумні то, пресумні були для них часи. Допірера перед 20—30 літами провидінім Божим поведені на зарібки в Америку стали проживати красше. — А о просвіті таєлиху ту не було. Но коли вже у вісімдесят роках у східній Галичині, кишіло просвітів і культурне народне життя, то Лемки таки до недавна проживали ще серед таких самих обставин, серед яких під пануванням Польщі проживав цілий наш українсько-руський народ. Духовенство тутешнє з діда прадіда було стало полякуюче і широ привязане до Польщі. Навіть в 1863 р. під час по слідного польського повстання австрійське правительство було приневолене многих тутешніх парохів усунуті за польські конспірації, таї які явно підтримували повстанців пр. пароха Рихвалду, Войтовича, або пароха Регетова, Прислопського і і. Не дивота отже, що діти того съвіщеньства, виховані ся дома під польським впливом, а відтак в польських школах, як Ляховські, Кокуревич, Добжанські, виній найзагорільшими всеполякими і ворогами нашого народа. Отже духовенство таке, несвідоме, не знаючи нічого про свозі рідине, хватав ся готової культури російської, і не диво, що з легким серцем переходить останніми часами в другий чужий табор — се вже в московський — таї свою несвідомістю доводить Лемків до нинішніх обставин.

Але на зашті тутешній народ не піддавався ся ніколи польським і мадярським впливам. Він на все був народом руским, але не „руським“ російським а українсько руским. Від своїх провідників, нічого більше не перевіняв, як тільки деморалізацію і пияцтво, і сі два здобутки остали при нім по нинішній день.

Отже коли не хотів спольщити ся або змадярщати ся, то інстинктивно шукав інших доріг. Кривда і зневага від Поляків і Мадярів відділювали Лемка цілими віками від єго добрих сусідів, наче відділює ся вода від олив, таї вказували ему на схід, бо звідтам він надіявся помочи. Про козацтво, про Сагайдачного таї Хмельницького, про козацькі борби з Татарами, Польщею таї Московщиною він знат з переказів від своїх дідів, котрих також не мало, а може і найбільше було у Січі, таї до нині ще співає собі пісні про козаків, про Україну на свій лемківський лад. А вже похід російських війск на Угорщину в 1848 р. спасати Австрію від „фалечного Мадяра“ найлучше дав і дав притоку Лемкам думати про своїх братів, що живуть на Україні, Волині і на Поділлю. Тільки, що хитра політика тодішнього царя Миколи таки не зла була присвіднути для Росії темних, забутих і нещасних.

І він вислав такі українські полки.

По усміреню Мадярів віртаючи війска за бране добро у Мадярів: муку, воли, корови, лішали тодішнім голодуючим Лемкам. Нарід же тутешній рад був своїм братам, бо говорили до него рідною українською мовою, а

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских съвітів о 5 год. по полуночі. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслан“ при ул. Хмельовського ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукошисти звертає ся лише а попередній засторогу.

Рекламації лише неопечані вільні від порта. — Оповістки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 с. Подяки і приватні донесення по 30 с. від стрічки

він чув всюди навіть по церквах польських. Старі — молоді і діти біги за війсками, а й нераз поживилися в тaborах гріпками, хлібом і стравою.

Звідсіж і нинішня іх несвідома думка про білого царя. Ще й тепер в ряди-годи в суперечці Лемка з Поляком, Мадяром або жидом почуття можна наївну погрозу: „Жди-где, Ляху, Венгрине — або жиде — жайди! Прийде ще раз Москаль то та стрепле на киселницу!“

Так було аж до дев'ятдесяти років минулого століття. У східній Галичині як раз на той час припадають тяжкі переслідування Украйнців-Русинів — переселені многих наших людей по цілій західній Галичині. Богато судів, урядників і учительів перенесено на Мазури — таї тою самою дорогою являється в Санчи кількох визначних заточенців патріотів, а між іншими пп. совітники В. Яворський і П. Лінинський. Они застаяють там в гімназії кількох съвіщених і дяківських синів, більше нічого. І ті оба ідеалісти засукують рукави, беруть ся до праці, щоби і сей забутій народ піднести, та прогнати темноту від него. На поклик тих патріотів зіздить ся до Санча до 200 селян Лемків, кілька десятків съвіщеників, таї кілька десятків наших заточенців, щоб обдумати програму народної праці. Нароком на сї збори запрошено наши патріоти п. С. Крушельницьку і „Лівівський Боян“ до Санча, щоби по відбутих зборах устроїти Лемкам духодовий пир-концерт.

Нарід лемківський, почувши таке, попротисту обезтурів, то плакав та тішився, бо щось подібного перший раз побачив. А вернувшись додому, до своїх хиж, величав та благословив пп. Яворського і Лінинського, таї ще довго розказував жінкам і дітям про тих добродіїв.

Народна робота від тепер вже скоро пішла на перед. Відразу завдяки праці сїх двох людів стала і бурса, до якої принято як на перший початок велике число, бо до 50 більших селянських дітей і то з найдальших заокути Лемківщини. Відтак розписано відозви до народу, посилились щедрі жертви, вибудовано величаву бурсу, основано читальню „Про світі“ в Санчи, повстав і Лемківський Банк, а і церкву мали незадовіг були вибудувати для останчих там лемківських дітей, таї для заточенців. Загалом кажучи, що і ту вже від того часу стало благословити ся на день, ба і розвиділось, та вже і сонечко почало міленько съвітити.

Але від чого ж ворог народа і ворог Бога.

З початку кацапи-б

нинського тай загортують у свої руки і призбирани фонди на будову церкви. Але не зра- жують ся тим наші патріоти, що доробок ними призбирані пропав, пішов в руки яничарів — засновують другу бурсу, а хотій чорна сотня і фонди на церкву забрала, то незадово- го, а вже головно заходами і прадею, тай завдяки матеріальній підмозі радника Явор- ского, вибудовано церковцю. І так сповнилося аж до краю леліяне в душі заточенця Боже і народне діло!

І нині вже стоїть далеко-далеко, бо вже на землі сусідів пречудна церковця і мов сонце сьвітить та гарним обрядом стягає до себе на богослужене не лише заточенців, але і су- сідів-Поляків, котрі не можуть налюбувати ся на нашим найкрасшим греко-католицким обра- дом і перковим співом. Аж серце радує ся, коли кождої неділі і съвята, рано чи вечером видить ся там повищеною братів і синів на- ших, що в рідній мові заносять молитви до Всесвітнього. Ось так, яничари, ось так, рене- гати — приїздіть, подивітесь ся, ось так служить народові і народній ідеї!

Самий тутешній народ, чуючи такі про- повіда, вагав ся довго, що з собою зробити, боявся своїх батьшок, то і мусів слухати, а тут єму сподобала ся і народна праця на- ших патріотів в Санчи.

Для приміру наведу таке:

Оден учитель-Українець приготовив двох хлопців до школи, тримав у себе, давав їсти і хлопці здали іспит до гімназії. Аж тоді їх батьшка побачив, як мали мундурки. Були сини дяків з Ліщин і Білянки і мали вже остати в санецькій українській бурсі. Та від чогох батьшка! Загрозив, що прожене дяків зі служби, коли відважати ся дати синів на Українців. Діти ті прийшли ще в останнє до свого учителя і заливаючись ревними слезами заявили, що ані їх, ані їх батьків мало

що дяківський хліб обходить — они таки пі- дуть дорогою, витиченою їх учителем, бо не хочуть ногами потоптати даного їм добра. Та однак стало ся проти. Батьшка кацап за- брав хлопців на свою фіру, тай відвіз на сплу до московської бурсі. Загалом кажучи, на- род сей мало вже вірив в єдинство Русинів в Москвяями. Він заєдно мав на думці — то Москале — а ми Руснаки. Пан- російська ідея і цареславна пропаганда мало що помагала до „обединення“ Лемків в Москвяями так, що вкінці аж треба було ужити сильнішого середника, а таким середником на добій добром, показала ся російська схизма і она сипнули від себе православем, та їй про се православе і то політичне, хочу пого- ворити — і то поговорити отверто і щиро.

(Дальше буде.)

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Наслідки соціалістичного виховання молодежі.

(Δ) Яскраве съвітло на здичілість дор- стаючої ремісничої і робітничої молодежі з підмогою соціалістичних організацій молодежі кидав недавно переведена розправа в по- вітовім суді на Леопольдштадт у Відні. Торго- вий практикант з II-ого року обовязкової науки в торговій школі був візваний госпо- дарем кляси, щоби видалив ся з школіною години задля зухвалого поведення. Коли сей многонадійний опирається приказови учителя, візвав сей шкільного слугу, щоби випровадив з класи неслухняного ученика. Наслідком то- го сей соціалістичний молодець обжалував шкільного слугу о заподіяній єму тілесній зневагі. Ся розправа не принесла вправді вдо- воленя будучому реформаторові державному, але виявила такі справи, що навіть Arbeiter Ztg. признала, що трудно помогти такому за- в'язаному молодцеві, котрий таким способом нехтує ціль соціалістичної організації.

Arbeiter Ztg. пригнелена признані та- кож, що се не може бути корисним для о- ганізації, наколи її члени допускають ся горячкових поривів.

Професор, яко съвідок візняв, що в класі II. С. находяться незвичайно зухвали ученики, ко- трі всі є в ор'ганізовани. З уст съвідка дізнала ся також супільність, що молоденькі „товариші“ вже добре уміють наслідувати взо-

ри своїх митців. Професор оповів, що зараз після сеї пригоди оден „молодець“ скликав протестуюче віче а слідуючого дня нахилився картка з візванем до участі в сім вічі і такі картки роздано по класах. На запитані суді, яка причина такого поведення учеників сеї класи, дав учитель відповідь, котра зна- менно характеризує соціалістичний рух по- між молодежю: „Ся організація, говорив съвідок, обнимас живла розкладові. Всі они в зорганізовані і зараз відрожують ся часописю Arbeiter Ztg.“ Ще більше зачудувала всіх вияв професора, що сї „молодці“ вже заздалегідь вправляють ся в уживані тих аргументів, котрими дорослі „товариші“ при- гідно стають постражом на улицях. Так н. пр. ученики в своїм завзятій поломили школіні лавки, і повикудали поломані кусні скрізь вікна на улицю. Оттакі справді славні наслідки соціалістичного виховання і образовання. Редактори Arbeiter Ztg., котрі нишком радіють такою „діяльною та ідейною“ молодежю, намагаються ся сї події представити в не- виннім съвітлі, зазначуючи, що таких дрібних провин молодечого темпераменту (?) не треба так строго оцінювати і очевидно накидаються на учителів та обурюються ся ще задля того, що „молодці“ не можуть безкарно допу- скати ся таких бурд. Старші „товариші“ можуть гордити ся такими успіхами образовання, котре починає, на жаль, проявляти ся поде- куди і поміж нашою рускою молодежию шкільною!

З делегаций.

Австрійська делегація.

Військова комісія австрійської делегації зачала вчера по полуночі наради над військовою ординацією. Звітник дел. Ко- зловський висказав на вступі вдоволене ізва полагоди військових законів. Військовий бюджет держить ся рам програми ухваленої в делегаціях в 1911 р. Ісли делегації прихилили би ся до доповнення сего бюджета в якім небудь напрямі, то першеньство повинна мати справа підофіцірів. Потрібні ще в деякі реформи в області артилерії, але їх належало би перевести постепенно в границях програми з 1911 р. Звітник домагав ся рішучих заряджень в цілі зарадження частим самоубийствам в армії.

Обговорюючи минулорічні маневри, яких звітник був очивидцем, казав, що під час самих маневрів не можна було зауважати перетягнення вояків, аж по маневрах, тому також добре стало ся, що сегорічні маневри, призначенні на 4 дни, перервано вже по 2 дни, щоби улекшити воякам поворот до залог. Летництво виправді поважним чинником реконесанса, але з огляду на залежність від стану погоди не може застутити всіх родів візвідуючої служби. Звітник домагав ся предложення закона в справі постій, кріпостних районів і достар- чування коней, та вкінці висказав призначене для заряді армії, що старася заспокоїти потреби армії у всіх напрямах, висказуючи при- тим надію, що військовий заряд буде узгляд- вани також інтереси населення.

Міністер війни Авенберг заявив, що старася перевести децентралізацію в дусі представленім звітником, сумівав ся однак, чи одержані з сего щадності зможуть по- крити видатки на розвій армії. Замітки звітника що до маневрів призначає слушними, як і єго спостереженя що до кінності летництва з тим однак додатком, що було би дуже по- жаданою річию, щоби делегації достарчилі армії більших середників на летництво. Що до самоубийств в армії заявив міністер, що на основі 40-літного досвіду не міг би рішучо подати їх причин. Се лише може сказати, що їх причиною не є лихе поведене з вояками, бо трудно о ліпші відносини межі підчи- неніми а старшиною, як саме в австрійській армії. Що до закона про достарчене коней, про постій, а особливо про кріпостні райони, сподіє ся міністер, що за рік комісія не буде вже потребувати ними займати ся.

Дел. Екснер обговорював подрібно справу матеріалу на армати, домагаючи ся постепенного заступлення его стались з узгляд- ненем, розуміє ся, фінансового положення на- селення.

Дел. Немець домагав ся від міністра вияснень що до чуток про конечність зміні матеріалу армат.

Мін. Авенберг як найрішучіші заперечив сї чутки. Матеріал армат полової артилерії і гаубиц в знаменитій і дорівнує матеріалом артилерії всіх великорізниць. Прозміну не думає ся зовсім; міністер в пере- сідчений, що нинішній матеріал вистарчить ще на довго.

Дел. Лятур звернув ся з запитом до міністра заграницьких справ в справі оголошених кореспонденційним Бюром вістів що до мобілізації в Болгарії і Сербії. Дел. Лятур питав іменем комісії про правдивість тих вістів, та оцінку викликаного ними положення.

Міністер заграницьких справ гр. Берхольд заявив: Досі лише з Софії одержали ми вістку про видане мобілізаційного приказу і про се, що сей приказ ще нині (понеділок) буде оголошений. З Білгорода і Атен не одержали ми досі ніякої вісті, хоч і там належить уважати стан дуже поважним. І на се хочу звернути увагу, що межи мобілізацію а почином неприятельських кроків є ще новне тяжкої одвічальності рішене — як та- кож, що нині як і перед тим великорізниця ревно стараються, щоби зарадити наслідкам такого положення і що дальше будуть працювати над удержанням міра. (Оппаски).

На сім перервано наради; слідчуше засідання винів о год. 9. рано.

лиki держави, щоби они пригнели Царгород до переведення реформ. В поважних віденських політичних кругах не вірють в вибух війни, тому, що всі великі держави, а передові Австро-Угорщина, не дозволили би ані Сербії, ані Болгарії на областний приріст. В поважних кругах взяли дуже за зле днівники „N. fr. Presse“, що она видала вчера вечером надзвичайний додаток, в якім донесла про мобілізацію в Сербії і Болгарії як дуже грізний вибідок. Припускають, що се є біржевий маневр, який має на цілі викликати неспокій. Інші віденські днівники заховали ся супроти сї вісти зовсім рівнодушно, примінюючи сї до заяв гр. Берхольда Австро-Угорщина буде безпосередно або посередно інтервювати при помочі Румунії, не дозволить вибух війни на Балкані і змусить малі балканські держави до задержання міра.

Туреччина супроти мобілізації. В турецких урядових кругах не вірють, мимо съвітового крику, в вибух війни. В цілі однак обережності, вчераша рада міністрів ухвалила скріпти свої війска на границі і корпуси, призначенні до маневрів.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

Календар. В середу: руско кат.: Трофима Савата; римо кат.: Леопольда. — В четвер: руско-кат.: Евстахія; римо кат.: Кандида.

Нові староста. В австрійськім бюджеті на 1913. р. будуть вставлені кредити на утворене в нових старостах, в тім одного для Галичини. Осідок сего староства буде означений як північне.

Ювілей Петра Скарги съвіткував сї неділі польський народ дуже торжественно. Величаво випало се торжество особливо у Львові, до чого причинила ся в першій мірі гарна погода, якої давно вже не було. Всі костелі, автономічні будинки і много приватних дімів прикрасено польськими пропорами; вікна ілюміновано наліпками. О год. 10. рано відправив архієп. Більчевський в катедрі торжественне богослужене, на яке прибули делега- ти товариств, університетський сенат, Маріянські Содаліці, маршалок краю гр. Голуховський, много парламентарів і соймових послів. В торжественнім богослуженню брав та- кож участь Ексц. митрополит гр. Шептицький.

Принагідну проповідь виголосив вірм- катол. архієп. Теодорович. Шідчас богослуження співали хор і грава військова музика.

По богослуженню відбулося під катедрою торжественне відслонене таблиці в честь ювілята, в чім взяли участь висше наведені делегати, много церковних і съвітських достойників та численні юрби публіки. Іменем комітета, що заняв ся торжеством, промовляв проф. університета др. Губринович. Іменем міста промовляв през. Найман.

На закінчене торжество відбула ся по полуночі о год. 4. в костелі оо. Домініканів літературно-музична Академія. Костел прикрасено цвітами і килимами. Під одною стіною перед погрудем Петра Скарги засів на підвішенню ініціатор торжества архієп. Більчевський з митрополитом гр. Шептицьким по праві і архієп. Теодоровичом по лівій стіоні. Доокола засіло много церковних і съвітських достойників. Академія зачала ся відспіванем кантати „Петрови Скарги“ мужскими хорами. По сім слідували промови: гр. Баденього, проф. університета Й. Каленбаха, кс. В. Піонткевича і техніка Пежинського від молодіжі. З черги мішаний хор музичного та відспівання кілька псальмів; сольові партії виконали пп: Піжанковський, Щурковська, Янкевич і Сєрадська.

Вечером о год. 8. відбула ся на Бернардинській площі многолюдна процесія із всіх місцевих костелів.

Краєвий бюджет на 1913. р. Після ухваленого вже краєвим виділом прелімінарія, представляє ся краєвий бюджет на 1913. рік ось як: Видатки 75,021,721 К (в сім році виносять 70,949,663, отже о 4,082,058 К більші). Доходи 75,049,581 К (в с. р. 65,075,848 К, отже збільшать ся о 9,973,733 К). Буджетова надвіжка виносять 27,860 К. Она повстане в паслідок задумуваного краєвим виділом побільшена краєвого додатку до податків. Сей до-

даток має бути більший від дотеперішнього о 30 прц. Побільшене таке принесе загалом 11,336,651 К. Коли би не побільшено краєвого додатку, недобір в краєвім бюджеті виносив би 11,308,791 К. В теперішнім році виносить недобір після бюджета 5,873,815 К. Недобір зриє тому, що до звичайного бюджета вийшов дорожняний додаток для учителів народних шкіл і виносить 3,405,834 К. Більше як в теперішнім році призначено на будову водних доріг, іменно о 1,934,129 К, на самоуправний заряд о 267,858, на краєві довги о 452,940, на рільництво о 134,950, на прилюдну обезпеку і постій о 128,519, на комунації о 75,428, на гірництво о 13,260, на енергетури і дари з ласки о поверх 21 тисяч, вікінги на консумційні оплати о 24,000 К.

— **3 Рогатин** пишуть нам: Дня 29. вересня 1912, рогатинський „Сокіл“ уладив фестин, який мимоходом кажучи, вже раз із за негоди був відложений. По полудні майдан біля української гімназії зарівся людьми, переважно місцевими міщанами, між якими денеде для декорациї снувалися місцеві Соколи в своїх гарних одностроях. У цім фестині взяли також участь Соколи з Чесник, Липецької долини та Січовики з Бабинець. Під час вправ до такту пригравала музика бабинецької Січі. Вправи вільноруч, хоругвями Соколів та Сокілів випали на причуд гарно, а вже найбільше подобалася зібраним видцям ся точка вправ, у якій рогатинські Соколи виконали ріжного рода вежі. По вправах відбулися товариські забави, а між іншими і танці. — Крім сего була поча, яка далеко гірше функціонувала, як звичайні, бо доперевала по довгим очікуванню та допитах можна було одержати посилку, був стовп щастя, на якім, знов на глум галицьким виборам вивисили виорядники ковбасу та фляшку горівки, які дісталися щасливцеві Полякові, коли під час виборів Поляки такими спеціялами частують наших людей.

Взагалі на фестині був гарний настрій, погода дописала, лише не дописали видці, які в дуже малім числі показалися, а повинні цього жалувати, бо на фестині була і льотерія, на якій можна було за 20 с. виграти гарні річки, тягнені лосьові відбувалися раз в раз і що п'ятий лось вигравав. Була також і ліцитація, яка однівока сего року відбулася без участі жіздів, а жіди, як знаєте, люблять дуже ліцитацію і жадна без них не обійтися, тому і ся ліцитація виглядала якось не так, як інші і з неї тому можна було винести красше враження. — Комітет постарається що є богато несподіванок, лише щоби додогоди вибагливі публіці, між іншими, навіть таку несподіванку як перегони в місцях. Греки переганялися по людски, а місцевим інакше так, як відіде не переганяють ся.

Також і матеріальна сторона випала красно, а дохід призначено вже в гори на закупно площи під будову дому „Сокола“ в Рогатині.

Того самого дня відбулося і польське свято в Рогатині, а то місцеве міщанське товариство „Гвізда“ посвячувало прапор для тих міщан, яких немає ту, для тих ремісників, що живуть в суді та в старості. — Очиєдець.

— **Курс рублів на Лемківщині**. Русофільська газетка „Лемко“ доносить, що в Мушині, новосандецького повіту, арештовано оноді селянина Паткану з Поворозника, який платив рублями. Паткану випущено на волю, бо в суді не було кому його переслухати, але мають его пізніше покликати до переслухання. Отже рубль хотить ся вже зовсім явно по Лемківщині. Сего не тайті навіть „Лемко“ і признає, що в курсі між Лемками є „доволі много“ рублів, але занесли їх... Поляки з Конгресівки.

— **Арештованого** в Бордах Клубка перевезено в кайданах до слідчої вязниці в Золочеві. „Прик. Русь“ пише, що Клубка арештовано за то, що він переводив через кордон до Росії малолітніх молодіжі.

— **Ще один російський шпигун**. Під замітом шпигунства арештовано оноді Ів. Мізю, б. учителя польської гімназії в Перемишлі. Мізю придержано в хвилі, коли випитував одного вояка про військові відносини. Університет укінчив Мізя в Кракові, після чого був гімназиальним учителем в многих місцевинах, останнім разом в Станіславові.

— **Сторічні делегаційні обіди** у цісаря відбуваються в дні 12. і 14. с. м.

— **Проф. Никифор Садовський** з Тернополя про-

сить нас зазначити, що він не є автором статті „Моя відповідь“ в 219. ч. „Руслана“; доказмо від себе, що ім'я автора є Ніколаї.

— **Жиди на свої ціли**. Галицькі сіоністи зібрали від місяця червня с. р. на єврейській гімназії в Єрусалимі дорогою складок суму 34,201,30 К. Місячно випадає отже пересічно по 10,000 К.

— **Віче народних учителів** з Австрії долішної відбулося оноді в Відні при участі понад 2,000 учителів. Віче ухвалило одноголосно резолюцію в справі поправи биту.

— **Галичина а синод**. З Петербурга доносять, що в Холмі відбулося нарада при участі православних єпископів Антонія і Евлогія та надпрокуратора синода Саблера. Раджено над положенем православия в Галичині — з приводу арештовання на граници галицькими властями вихованка волинської православної духовної семінарії. Ухвалено навязати переговори з царгородським патріярхом, котрого власті підлягають (?) православні в Галичині. Буковині, в справі підчинення їх синодові в Петербурзі. Конференція дійшла до пересіччення, що дастя ся перевести згідно з канонічним правом, тому, що київський митрополит уживає властиво подвійного титулу київського і галицького митрополита. На випадок, якби було удалилося перевести, синод — як сподіється конференція — одержав би право оників вад православними в Галичині. — Цікаво знати, над котрими?

— **Господарські вісти з Київщини**. З Лебедини, чигиринського повіту, доносять: Через дощі, що падали раз-у-раз сего літа, навіть місцеві економії запізнилися з роботою; до 21. вересня озимина була не посіяна. На зяб не орано. Хліба не помолочено ще й половина. Овес в снопах приріс до землі, горох гніє, чечевиця вже погнила. Пшениця уродила дуже гарна, але гніє в копах і зросла ся, що розрівати трудно. На насіння она не годиться ся а хліб хто єго зва який буде. Просо і досі на цій стойті, осипає ся вітром, а уродило гарне. Все пропадає, дивити ся жалко. А все через те, що посесори пожаліли 15 копійок за копу, щоби звезти було в скрити. Шкоди тепер на хлібові до 50 проц.

Робітники дорогі, парою кінами заробляють 3—5 карб. в день, дівчатка-підлітки 80 коп., чоловіки до 1 карб просо збирають 9 карб. за десятину. Хліб молотить ся кінною машинкою по карбованцю і більше за копу. Шана дають по карбованцю та наші машиністі не хотять, нема зиску, по людях більше заробляють, і чарка горівки і харч добре і 9 карб. в день за саму тільки машину. Словом дорожнече нечувана. А все через дощі. Кажуть старі люди, що таке дощове літо було 20 чи 22 роки тому.

Урожай сего літа скрізь добрий, але его успіли зібрати тільки живаві хоязини, котрі мають свою худобину і небогато землі.

Садки уродили добре тільки на горах, ярами ж цвіт помера і нема нічого. Овочі до рогів. Мішок добрих яблук пудів півтора до два 1 карб. 80 коп. до 2 карб., такий же мішок гнилих 80—90 коп., слив-угорок 40 коп. за ведро, за пуд 80 коп. Жъто 70 коп., пшениця 1 карб. 15 коп., овес 90 коп., ячмінь 70 коп., просо 1 карб. 20 коп., горох „вікторія“ 1 карб. 10 коп., зелененський 90 коп., чечевиця 90—1 карб. 20 коп. за пуд. Кавунів нема, а де є звяляється ся, то погані і не смашні і юх не охоче купують. („Рада“).

— **Військове летництво в Німеччині і в Франції**. Від 1. жовтня с. р. буде мати військова армія: 3 прускі летничі баталіони по 2 компанії, та сакський і віртемберський відділ, що числять разом 46 офіцірів, 3 лікарів, 1 ветеринара, 128 підофіцірів, 728 вояків, 64 коней і 1 баварський летничі-самоїздовий баталіон, що складається з 15 офіцірів, 2 лікарів, 46 підофіцірів і 239 рядових. Французка армія має тепер: летничий полк, зложений зі штабу в силі 14 офіцірів і 44 підофіцірів і рядових, дальше з 7 компанії в силі 21 офіцірів і 756 підофіцірів, також полковий трен, зложений з 3 офіц., 127 підоф. і рядовиків і 133 коней.

Кроме сего належить до полку 10 секцій з 10 офіцірами і 600 підоф. і рядовими. На службі війни кожда з семи генеральних команд армії і кождий корпус одержить летничий відділ, а кожда з дивізій кінніці одну секцію. Кроме сего в кріпосні і прибережні летничі відділи. Загалом французка армія буде мати при кінці сего року 286 іспитованих летнів і 334 летаків. На сей точці буде она найсильнішою поміж всіма європейськими арміями.

— **Посвячене монастиря**. В присутності архієпископа Франца Фердинанда і його жени кн. Софії Гогенберг відбулося ся дня 28. с. м. в Галі коло Інсбрука торжественне отворене і посвячене монастиря, який побудовано в честь пам'яті архієпископа Магдалини.

— **Хто уживає товарів з маркою Р. Т. П.**, причиняє ся до піднесення поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу.

— **Розправа російського генерала**. З Петербурга доносять: В часі розправи генерала Ухача перед воєнним судом з причини його крадежі під час війни, виявилося, що сей генерал лише протягом одного року украв поверх 2 міліони рублів. Ревізійна комісія ствердила, що Ухач закупив для армії 1000 коней замість молодих і здорових, чим привів скарб до величезних страт. За се вів гуляще жите і купив собі між іншими величаву віллю в Льозанні за 200.000 рублів. Ухач засідав перед судом в повнім унiformі із всіма ордерами.

Оповістки.

— **З Камінки струм**. Дня 6. жовтня відбудеться в Камінці струм. торжество посвячення „Народного Дому“ Ексц. Митрополитом гр. Шептицким. Програма торжества: 1. О год. 9. Богослужене в церкві. 2. О год. 10:30. похід з церкви до „Народного Дому“. 3. Посвячене. 4. Торжествене зібране учасників в салі „Народного Дому“. 5. О 8. год. вечером концерт хору питомців духовної семінарії у Львові, а відтак вечериці в танцями.

— **В Рогатині** відбудеться віче народного учительства дня 4. жовтня о 12. год. в салі польського „Сокола“.

— **З Яворова**. Загальне віче всіго народного учительства яворівського округа відбудеться ся дня 4. жовтня 1912 о 3. год. по полудні в магістральній салі в Яворові. — **Комітет**.

— **В Сокалі** будуть заг. збори філії Укр. Пед. Товара 4. жовтня о 2. годині в „Руській Бесіді“.

— **В Перемишлі** відбудеться ся дня 6. с. м. в салі „Нар. Дому“ фестиваль з богатою програмою. Початок о 3. год.

— **Іменовання**. Міністер просить іменував тимчасового головного учителя в муж. учит. семінарії в Чернівцях, М. Каспарка, окружним шкільним інспектором в Чернівцях.

Намісник іменується в рахунковім департаменті намісництва рахункових офіціалів: А. Березинського і Ю. Бачинського рахунку, ревідентами; рахунку асистентами: С. Гадзинського, Т. Словіка і Л. І. Гольнрайнера рахунковими офіціалами, також рахункового практикента В. Сволтика рахунковим асистентом.

Предсідник галицької дирекції почт і телеграфів переніс почтового асистента М. Гелера зі Станіславова до Дрогобича.

— **З Борщева**. Конкурс на приняття учеників гімназії і шкіл народних до бурси ім. Маркіяна Шашкевича при Інституті „Руський Дім Народний“ в Борщеві, яку має ся отворити в дні 1. листопада 1912. Услівія приняття: За кожного хлопця обовязані будуть родичі або опікуни платити місячно 6 К. готівкою та доставити слідуючих віктуалів до кінця шкільного року: З кірці бараболь, 3 чверткі муки пшеничної, 1 чвертку круп ячмінних або грецаних, 2 чверткі муки кукурудзяної, 1 чвертку фасолі або гороху, 2 копії капусти або відповідно скількість бураків. Кроме сего місячно: 1 кільо солонини або масла і 2 бочонці хліба тижнево. Віктуали можна доставити по частині найдаліше до лютого 1913. Половина віктуалів має бути доставлена при вписі разом з оплатою 2 К. річно за зужите інвентаря. Кождий ученик мусить мати біля і убрані та сінник ві соломою. Праве належить до заряду бурси. Подані належить вносити найдаліше до дня 15. жовтня 1912 на руки о. Василя Маньовського, катехита в Борщеві. За комітет Бурси: о. Іван Косович, гр.-кат. адміністратор. о. Василь Маньовський, катехит. Дмитро Стасинець, канд. адв.

Посмертні + оповістки.

— **Др. Ян Канті з Закінчина Йордан**, доктор прав, директор канцелярії львівського університета, бувший нотаріальний кандидат, по мер в неділю, дня 29. с. м. у Львові в 41. р. життя. В. с. п.!

Поетичний фейлетон.

На сон.

Ти спиш, коханий? Там горі тонуть
У тихім неба блакиті,
Дрімають гори в вічній задумі
Імлою густо повиті;

Потік, що бистро з пом

Але велика ріжниця в викінченню і пони-
манню рисунку в поодиноких циклях тих мі-
ніятур була причиною догадки, що они не є
твором одного артиста. Хоч Кондаков перечитав сему, бачучи ріжницю у викінченню в
більшій або меншій старанності артиста, Вік-
гоф начислив аж п'ять артистів, перший — мі-
ніятуріст (1—8 м), другий кольорист (11—16)
і трохи ілюзіоністів, найкрасіший, що малював
від 29—36 картини.

Ілюзіоністи сі накладали тони красок відповідні дійсності так, що они зливають ся в формі тіл не на мальовилі, а в баченю ока. В сей спосіб порушує Вікгоф найстарший пам'ятник злудної штуки, обчисленої на відтворене дійсності, яко перший обяв великої італійської штуки, що підвяла і довела до артизму проблем перспективи.

Другий старинний кодекс з початку VI. ст. у віденській бібліотеці, се твір про ростині лікаря Діоскуріда, жертвованій для Юлії Апіці, що фундувалася один костел у Равенії. Змальовано там много мініятур зі зображеннями ростин, хрестів, птахів і звірят, на основі обсерваций з природи.

Після Кондакова виступав в тім кодексі новий стиль візантійський в орнаменті, впроваджуючи мотиви споріднені з мозаїками Тессаліонікі і Гагія Софія, де в складових кістках виступав та сама окраса хрестів і веселкових поясів, та мініятури сеї рукописи близькі до диптихів і класичних мозаїк, як до візантійських.

Але найважніші для історика штуки є п'ять карт знаменито ілюмінованих алегоричними постатями. Одна представляє Діоскуріда, якому Гевезіс в золотій туници, в червонім плащі подає мандрагору в формі лісочки (сे ростина лічника на скаженину), у ніг гавкає нас зображеній для зрозуміння алегорії.

На заголовній карті змальована сама Апіція, Фронесіс (узмисловленем мудрості) і Медальоніксію (шедростю), а геній знання подає їй книгу, під ногами клячить по візантійському обвинуту „Евхаристія техон“. Сі постаті представляють грекі класичні форми, як відомі від великої грецької штуки.

II.

Характер візантійської культури і штуки. — Візантійські і славянські кодекси.

Після погляду Шпрінгера штука цілого старинного съвіта VI—VII. ст. мимо льокальних пісанів в однородна на сході і заході, хоч много проявляє за тим, що Схід дас Західowi. Але з часом витворює ся на Сході величаве цілюще жерело штуки для цілого християнського съвіта, де процвітала тодішня найвища культура у Візантії, якої проміння сягали нетільки півночі і заходу Європи, але і в глубину Азії, відбившись опісля в декоративній штуці східних народів аж до Китаю і Японії, що тепер стала неосяжним ідеалом для Європи із за своєї оригінальності.

А була та візантійська культура величава блеском, горда століттями праці, божественна своєю пестрою пишнотою, і хоч зимна як статуя, непріступна, але імпонуюча своїм сязом, створена для усмирения товпи ріжної крові і раси — сполучувала в собі всі напрями і витворювала якийсь таємний, чарівний съвіт надлюдських постатей, подвижників великих ідей, повних поваги і суверенітетів над людьми і самим собою. Перед очима людства пересували ся постаті, обслані від стін до голов золотом і самоцвітами, а худі і суворі, цівоги в зимнім обличем, як би несвідомі сего блеску, без іскри радості зі свого масиву, з одиноким виразом імпонуючої поваги людям смертального съвіта, що живе в зачарованім колесі дрібниць і дрібничкових радостей.

Християнська духовість і східна аскеза додавала тої суверости до упадаючого розкіші римського цісарства, римський півбог поганської юрби перемінів ся у східного демона-цісаря з поважним виразом съвітості помазанника Божого. Цісар візантійський — то пан съвіта; як забряцав оружем, дрожали народи сходу і півночі, та спадали образи зі стін проміністичних съвітін візантійських. Сидів в абсиді свого христотрікліїона за срібними кратами в золоті і пурпурі — а як відчинали ся срібні врати царські, народ падав ниць на вид володітеля народів і совісти одиницею. Ступав в пурпурі, яснів від золота, перлів і самоцвітів цісар, але в руці тримав мішочок попелу на знак нищети, — а тоді его постать мовила: отсе візантійська культура!

Побіч зовнішнього блеску глубокий смуток бутя, надмірна аскеза, суворе пятно східної тузи обіймали душу сего съвіта. Над ним неначе висіла якася грова і неспокій душі — поза кулісами трікліїона проливалася кров цісарів, падали порфіородні від отрути, палатні революції стручувати богів з педесталю. Що один впав, другий вступав до Мегавари і знову приймав послів на високім престолі з таким самим виразом грози і маєсту, знов підносив ся престол, знову ревіли золоті ліві і співали птахи на золотих деревах побіч престола — і знов дрожав двір, дрожав посол варварського народу, дрожав цілий съвіт. Так минали століття!

(Дальше буде.)

Телеграми

з дня 1. жовтня.

Атени (ТКБ). Урядово доносять: З причини загальної мобілізації в Туреччині Греція в порозумів зі балканськими державами з мобілізації вчера свою армію.

Букарешт (ТКБ). З Галачу доносять, що тамошній грецький консул приказав греким товаровим кораблям, щоби без проволочкою переплили через Босфор.

Царгород (ТКБ). Зачувати, що всі грецькі кораблі дістали з Атен приказ, виплисти з тутешнього порту.

Атени (ТКБ). Атєнська агенція заявляє, що донесено їй з Царгорода, що Туреччина зарядила мобілізацію за порадою Англії.

Лондон „Таймс“ твердить, що почвірій союз межи Чорногорою, Сербією, Болгарією і Грецією в справі спільнога ділану проти Туреччини є вже довершеним ділом.

Відень. Вчорашиче вечірне число „Die Zeit“ донесло, що Австро-Угорщина запутила в справі мобілізації в Білгороді і Сербії. І так: в Цетнії інтервенювали всі великі держави і одержали від короля відповідь, що він не зробить нічого проти волі держав; в Царгороді інтервенювали російський амбасадор і заявив, що Росія і інші держави бажають собі рішучої забезпеки житя і майна християн в отоманській державі, подібні заяви зложили всі інші амбасадори. Порта знає, що она мусить послухати держав, бо в противнім разі діжде ся європейської інтервенції. Держави рішили ся довести радше до європейської інтервенції, чим дозволити на вибух війни на Балкані.

Відень. „W. Allg. Ztg“ довідує ся з Царгорода, що у Порти інтервенювали держави в справі заведеної реформ але не разом лише кождий амбасадор складав заяви в імені свого правительства.

Берлін (ТКБ). Прибув тут зовсім ненадійно грецький король Юрай.

Царгород (ТКБ). Після турецких інформацій число убитих жовнірів на чорногорській границі виносить 30, а число полонених 70. Чорногорці відтинали убитим ноги.

Царгород (ТКБ). Наспіша тут нова вість про сутінку на чорногорській границі, причім ранено много турецких жовнірів.

Царгород (ТКБ). Малісori заявляють властям, що приобіцані правительством уступки не вдоволили їх бажань.

Царгород (ТКБ). Болгарський ексаракт вручив Порті ноту, в якій виказує, що від серпня м. р. убито в Македонії 237 болгарів, а ранено 633.

Царгород (ТКБ). Межи ворохобниками а турецкими військами на Самос заключено 6-дневне завішене оружя.

Солунь (ТКБ). Військова комісія з Косова звернула ся до правительства з проємбю о доповненні магазинів оружя.

Біловежа (ТКБ). Однієї вечером виїхала царська пара разом з дітьми до Спали.

Петрбург (ТКБ). Цар надав румунському королеві титул головного полевого маршалка російської армії.

Лондон (ТКБ). Бюро Райтера повідомлено урядово, що в конференції межи Сазоновом а Греем не ведено ніяких переговорів в справі Персії, і що ні Англія ні Росія не має намірів що до поділу Персії. Роздумували лише над способами, як треба би скріпити перське правительство, щоби допомочи ему до удержання ладу на торговельних дорогах по видофону чужих війск. Оба державники є згоді в ділану для мира і брати муть участю в кождім ділі, яке вело би до сеї цілі.

ЦЕРКОВНА ТОРГОВЛЯ

ДОСТАВА“

Львів, ул. Руска 20. — Станіславів, ул. Смольки 1, Перемишль, Ринок 26.

Удержану найкращий вибір всіх церковних річей. — Знучна найлучших артистів для виготовлення іконостасів, престолів, кивотів і др. Приймає у Львові золочена чаща всяких направлін. Заднала досі загальні придання. 366(80c)

БЮРО ТЕХНІЧНЕ архітектора **ВАСИЛЯ НАГІРНОГО** у **ЛЬВОВІ**, Ринок 36 (дім „Народної Торговлі“) згл. ул. На скалі 3, виготовляє пляни і копії описи на будівлі церков, домів парохіальних, народних домів, читалень і прочі будівлі. 442(12)

Др. Богдан Барвіньский: Зізд галицького князя Данила з угурским королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Історично-критична аналіза. Львів 1901. мала 8° ст. 18. — Ціна 10 сот.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Литовско-руський. Історична монографія. Жовква 1905 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Прешбурзький зізд в справі спадщини по Бабенбергах. (Причини до історії великого австрійського беся оролів). Львів 1903. 8° ст. 27. — Ціна 30 с.

Zygmunt Kiejstutowicz, książe starodubski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Ціна 50 с.

Історичні причини. Розвідки, замітки матеріали до історії України-Русі. I. Жовква 1908. мала 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Bogurodzica dzewicza a історичні висновки д-ра Щурата. (В інтересі історичної правди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Ціна 20 с

Історичний розвій імені українсько-руського народу. Львів 1909, мала 8° ст. 41. — Ціна 40 с.

Історичні причини і т. д. Львів 1909. мала 8° ст. X+94. — Ціна 1 К 50 с.

Опо відਆні з рідної історії. Жовква 1911 8° ст. 190+XXXVI (-53 образки)+2 карти. — Ціна 2 К 20 с.

I. Шевченко яко „атеїст“ та поет „ненависти“. II. Безіменні „герої“ і їх керівна робота. (Дві відповіді клеветникам Шевченка) Львів 1910. мала 8° ст. 16. — Ціна 10 с.

Дістати можна в книгарні Наук. Тов. м. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Накладом Piusvereinу появилися гарно виковані ілюстровані перелісні листки з малюнками артиста-маляра Асмана, які представляють найбільше змайочі сцени з другої турецкої облоги Відня.

Сі листки висилася

Kanzlei des Piusvereines,

Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1К 60 с за серію (20 листків) разом з почтовою оплатою. Поодинокий листок коштує 10 сот. Замовлення належить висилати на висше згадану адресу.

Рух зелізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 00 вечером до 55 рано означені підчеркнені числом мініутових.

Приїзд зі Львова

з головного дворця:

До Krakova: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:05\$, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10.

*) до Rysheva. § від 15/5 до 30/9 включно що дня. † до Moshani.

Do Pidvolochis: 6:10, 10:35, 8:21, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.

† до Krasnogo. § від 15/5 до 30/9 включно що дня.

Do Chernovets: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:53*, 11:00.